

BRATRSTVO

EVANGELICKÝ ČASOPIS PRO MLÁDEŽ roč. 48/2007

7

JDI DO ...

Exoti v Tisu | Čerti v zásuvkách | Druhý pokus | Vulgarita gentlemanů

Biblická úvaha — Druhý pokus	Aleš Mostecký	4
Jdi do ...		
• Sprostě bez vulgarit	Olcha Ferjenčíková	5
• Vulgarita gentlemanů	Samuel Titěra	6
• O nadávání — z rozhovoru s J. Werichem	Jiří Janoušek	7
• O nadávní neboli o rohu hojnosti	Pavel Eisner	7
• Plemeno zmijí!	Jan Keřkovský	9
Jak to chodí ... — Křesťanská společenství mládeže	Bára Lažanská	10
Soutěž	Tomáš Groll	11
Ekooko — Čerti v zásuvkách	Marek Drápal	12
Pařby bez PC — Hrajeme si na ČEZ	Tomáš Groll	17
Bez rozdílu barvy pleti, pohlaví a původu — rozhovor	Marie Medková	18
Setkání mládeže v Praze	Miriam Junová a spol	21
Terezín, malá pevnost — cestopis	Bára Lažanská	22
Jeptišky na pochybách — recenze	Olcha Ferjenčíková	24
Tajemství Poslední večeře — recenze	Bára Lažanská	24
S nikým nechodím a nejsem cvok — recenze	Jan Hrudka	25
SMS recenze		25
Obrazy ze života Ježíše — O Petrově tchýni	Pavel Prejda	26
Exoti v Tisu — zpráva	Ráchel Tomešová	26
Příloha — Instantní programy	Medková, Junová	
Autor obálky Štěpán Bartošek		

POTMĚ JE KAŽDÁ KRÁVA ČERNÁ

Luboš Kratochvíl

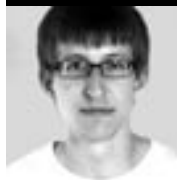
ÚVODNÍK

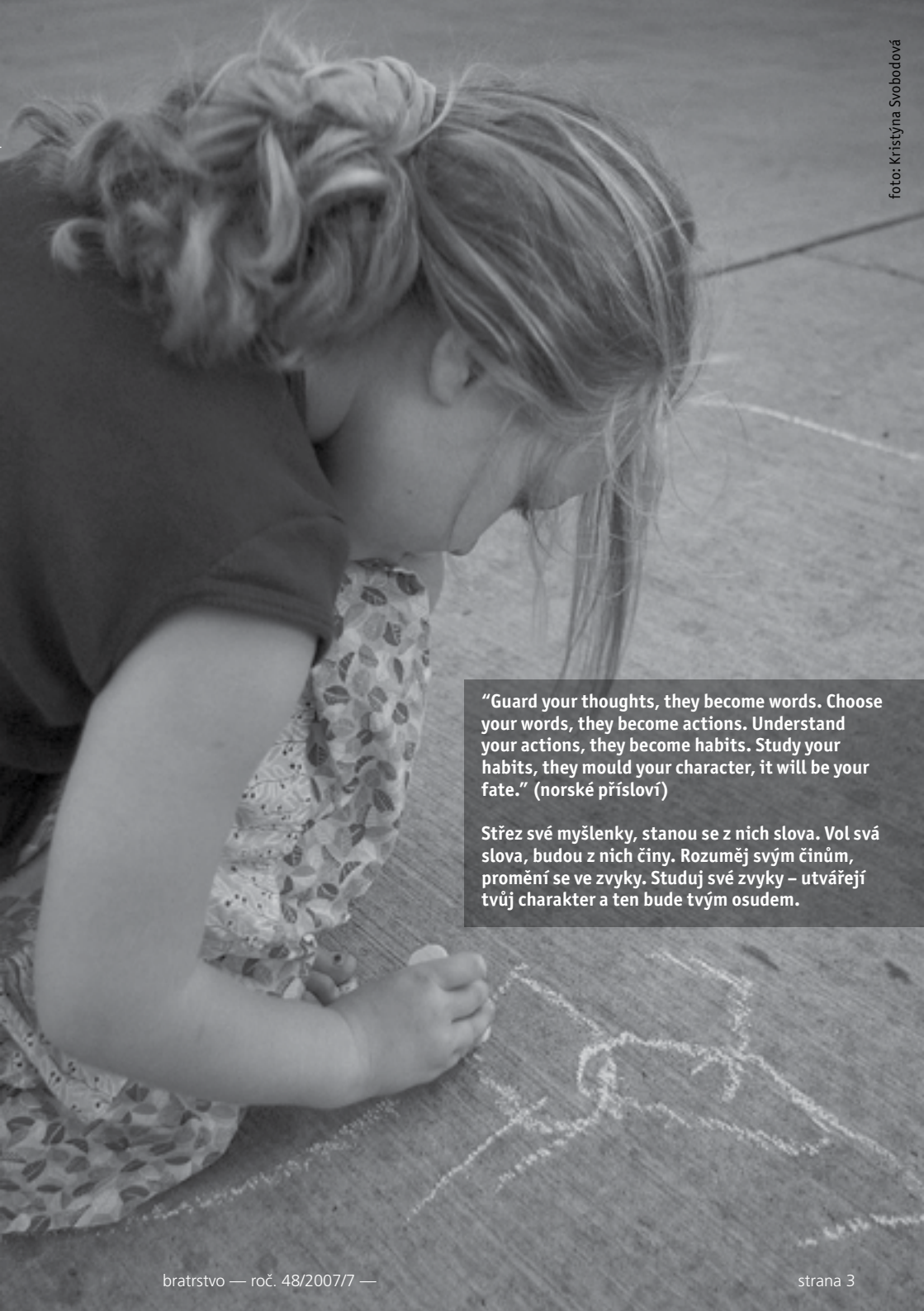
Autobus rychle nabral na tempu a přejel plnou čáru. Ten maník ve favoritu zdržoval. Na tachometru je nejmíň sedmdesát, co na tom, že Poděbrady končí až támhle. Řidič je spolehlivý, ale trochu frajer. Ještě před chvílí na dálnici držel v ruce mobil. Teď je silnice skoro prázdná, a tak se nudí. Na strojku nastavuje další zastávku, ze které bude vydávat lístky. Chlumec nad Cidlinou. Před ním jsou ještě dvě, ale kdo by tam čekal touhle dobou. Už se stmívá.

„Dopr..., svině jedny cikánský!“ sykne po chvíli šofér rádobý pro sebe a začne znechuceně

brzdit. Tak přece tam někdo je. Rasista jeden hnusnej, říkám si. Za dvě vteřiny ale mám co dělat, abych nevyprsknul smíchy. Opravdu tam jsou. Starší Romka s děckem a dalších šest, vesměs blondatých a pleťově až vybledlých Čechů. Inu, potmě je každá kráva černá. „Dobrý den, prosila bych do Chlumce,“ říká romská babička s vnučkou. Kdyby řidiče slyšela před půl minutou, třeba mu prostředníkem ve vší slušnosti naznačí, že je jednička...

Jestli vás vulgarity děsí, snad dnešní Bratrstvo ani neotevírejte. ■

"Guard your thoughts, they become words. Choose your words, they become actions. Understand your actions, they become habits. Study your habits, they mould your character, it will be your fate." (norské přísloví)

Střež své myšlenky, stanou se z nich slova. Vol svá slova, budou z nich činy. Rozuměj svým činům, promění se ve zvyky. Studuj své zvyky – utvářejí tvůj charakter a ten bude tvým osudem.

Jonáš vešel do města, procházel jím jeden den a volal: „Ještě čtyřicet dní, a Ninive bude vyvráceno.“ I uvěřili ninivští muži Bohu, vyhlásili půst a oblékli si zíněné suknice od největšího až po nejmenšího. (Jon 3,4n)

Jakýsi Hebrej vešel do města Ninive, starověké velmoci, a křičí tu o jeho zkáze. Směšné? Trapné? Nepravděpodobné? Nemyslitelné? Šílené? Neuvěřitelné? Stíhají ho jen úsměšky a shovívavé pohledy. S nikým to jeho pokřikování ani nehne a všichni si jdou dál po svém. Kdepak by se nám mohlo něco takového přihodit s našimi hradbami a s naším vojskem. Jenomže v bibli to tak není, ačkoli to tak často chodí v „reálu“.

Vždyť co my všechno dokážeme. Vědomí naší sebezajištěnosti je značně silné. Pro případ ztráty zaměstnání máme sociální síť, pro případ nemoci zdravotní systém. Pro nenadálé události pojištění - úrazové, živelná, havarijní a kdoví jaké ještě. Pro případ napadení si platíme ze svých daní bezpečnostní složky a armádu. Ale to všechno stejně, jak v hloubi duše doufáme, nepříjde „ke slovu“, protože svět přeci musí fungovat a nám se nic zlého nemůže stát. Snad každý takhle uvažujeme. A snažíme se zajistit se nás taky týká. A důvěra ve všechny ty systémy a organizace v nás prostě je. Jinak bychom je nebudovali, nepodporovali, neměli.

A jen ať si zkusí někdo přijít s tím, že tohle všechno bude rozvráceno, obráceno v nic, že se náš život zcela převrátí a nic z toho nám už nepomůže. Jak se na něj budeme dívat? A budeme ho chtít ještě poslouchat? Nebo se od něj odvrátíme? Nebo ho budeme dokonce chtít umlčet? Všechny tyhle možnosti měli i mužové ninivští, když jakýsi Hebrej vešel do jejich města a vykřikoval o jeho vyvrácení. Na žádnou z těchto možností nevsadili. Zachovali se jinak.

„I uvěřili ninivští muži Bohu.“ Z Jonášových úst slyší cosi nemilého, nepříjemného a neradostného. Přesto jej vzali vážně. Vlastně ne. Vzali vážně toho, který Jonáše poslal.

Jak to poznali, že Jonáše poslal Bůh a že mluví opravdu to, co mu sdělil Bůh? Jak to poznali, že nejde o podvodníka nebo blázna? Jak to poznali, že právě tahle slova mají vzít smrtelně vážně? To se tady nepíše. Prostě se to pozná. Vždyť vy taky dáte na něčí slova, když dotyčný mluví o Bohu. I když někdy poukazuje na skutečnosti, které bychom raději zamlčeli a nerozmažovali. Jsou lidé, kteří mají naši důvěru v tom, že nám přibližují skutečnou Boží vůli. Tak to přece v „reálu“ našeho života taky chodí.

Reakce Ninivských není zas až tak neobvyklá. I my tak žijeme. Měníme svůj život podle toho, jak věříme Bohu. Na tom není nic divného ani v jednadvacátém století.

Za povšimnutí stojí spíše to, že Jonáš ani nestačí projít celé město, a výsledek jeho díla se přesto dostavil, na celé město se rozšířil. Městem Ninive se muselo procházet tři dny, aby je člověk prošel celé. A Jonášovi stačí jen jeden den volat, aby všichni, od nejmenšího po největšího, věděli, co jim přišel sdělit. A dokonce na základě jeho slova během toho jednoho jediného dne začali jednat. Tak to je, když člověk pustí ke slovu opravdu Slovo Hospodinovo. ■

SPROSTĚ BEZ VULGARIT

Olcha Ferjenčíková s využitím nápadů redakční rady

Stalo se vám něco nepříjemného a nevíte, jak vyjádřit svou zlost?

Nadávání a nadávky neztrácejí na přitažlivosti ani v naší politicky korektní době. Stačí zabrousit na internet a poučit se z mnoha inspirativních seznamů sprostých slov – ostatně i v Bratrstvu vyšla recenze na Slovník nespisovné češtiny. V nějaké podobě to asi zná každý. Nikdy nezapomenu, jak jsem si v tercii při chemii psala se spolužačkou do sešitu nadávky, popsaly jsme každá opravdu hustě tři stránky i dost originálními výrazy typu „ty rozšmajdnutý syrečku!“, a pak si toho všiml učitel a sešity nám roztrhl.

Tohle ale není ta „pravá“ vulgarita. Sestavováním seznamu jsme se bavily a nikoho neurážely. Ani jedna jsme nepřekračovala hranice té druhé, toho, co považujeme za přijatelné. Spíš jsme tak společně oťukávaly společenské hranice. Tím narážíme na to, odkud se vlastně slovo „vulgární“ vzalo. Možná tušíte, že je z latinského „obecný“ (vulgaris, vulgus) ve smyslu „masový, obecně sdílený“, vyjadřující protiklad kultivovanosti, vkusu a dobrého vychování. Jako by masy takové nikdy nebyly. Právnický je vulgární cokoliv, co kazí veřejnou morálku. Vulgarismy také vyjadřují negativní a silně emotivní postoj vůči tomu, na něhož jsou směřovány.

Vulgarita jako narušování hranic, urážení

Vulgární je to, co druhého ponižuje, co mu má ublížit. Vzpomeňme jen na urážlivé vtipy

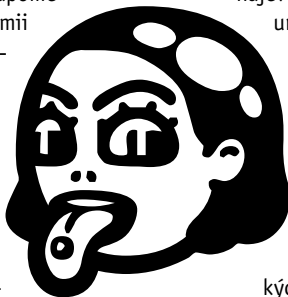
o blondýnkách nebo o homosexuálech, které nemusí obsahovat žádná sprostá slova, ale jsou často velmi vulgární. Naopak slavná korespondence Voskovce a Wericha obsahuje spoustu sprostých slov, ale vulgární není – nadávky a sprostá slova byla spíš takovou jejich obranou proti patosu. A co třeba oblečení? Vždyť nevhodným oblečením dávám najevo pohrdání druhými, vulgárně, urážlivě se snažím přitáhnout jejich pozornost. A co myslíte, lze něco podobného říci i např. o budovách? „To je ale vulgární barák“:-)?

Vulgarita jako projev agresivity...

Jinak slušného člověka v českých zemích volant často promění v nadávající obludu – a málokdo se nad tím pozastaví. Stávám se pánem silnice a všichni kolem jsou tupci. Chtěl bych mít silnici celou pro sebe a nemuset brát ohledy na šrot okolo. Není v tom nadávání náhodou tendence být rovnější než si jsou ostatní? Na druhou stranu se agresivitu učíme ovládat odmalička, a jedním ze stupňů toho zvládnání je nejspíš přeměnění zaťatých pěstí na slova.

... či frustrace

Mluvili jsme o slovních projevech řidičů, v opravdu krizových momentech ale většina lidí spíš mlčí. Nadávání přijde na řadu až po chvíli, když chceme ukázat, že jsme v právu... Anebo když chceme i sami sebe přesvědčit, že v něm jsme – ve chvílích nejistoty. Cítím se vratký a potřebuju upevnit svoji pozici, ukázat, kdo je tu pánem, někam tím druhým domanévrovat.

Co je tedy za vulgaritou?

Někdy jen nedostatek vkusu. Člověk nevnímá, že je vulgární. Ale co je za tím, když chce někoho urazit, vyprovokovat ho. Je to snaha ublížit? Získat nad ním nějakou moc?

A vulgarita je prostředek zraňování, který třeba ten dotýčný těžko snáší?

Kdy není vulgární mluva, ale chování? Moje prababička třeba učila mluvit děti ze sousedství. „Zavři pěstičku. Tak.

A co to máš v ručičce?“ ptala se jich. Čtyřleté, pětileté děti prý radostně odpovídaly, jak jim našeptávala:

„Hovňo!“ Nebo když o někom

řekla „ta má krásný modrý oči“, znamenalo to, že má velký prsa. Ale nebylo to vulgární. Jindy jsem zase byla celá paf z dělníků, kteří mezi sebou „nadávali jako dlaždiči“ a pře-

de mnou, když mi ukazovali vykonané dílo, mluvili až dětinsky slušně. Opačný příklad je vybraná mluva horší jedových šípů. Hodně o tom vědí například rodinní terapeuti: při práci s páry v rozvodovém řízení bývají často ti nejvzdělanější také nejra-

finovanější ve způsobech ubližování, oslovují se „paní doktorko“ a „pane doktore“ a umí na sebe v té jemnosti být vulgárnější než kdokoliv jiný.

Nejde tedy tolik o slova jako taková, jako o to, co je za nimi. Jako ostatně vždycky u všeho.

Ale přece jen by někdy stálo za to vzpomenout na Mirka Dušína, kterému prý nikdy nepřešla přes rty nadávka - přece nechceme být jako Štětínáč... ■

VULGARITA GENTLEMANŮ

Samuel Titěra

ÚHEL
POHLEDU

Milý příteli, vezmu to z náhodného konce, ale pozor, tahle pavučina je rozsáhlá a kdoví, kde má střed. Chtěl jsem Ti poradit, ale hned jsem se přistihl: jsem učitel a mohl bych ve své deformaci („mám právo poučovat“) omylem zajít tak daleko jako polský ministr školství. Diktuje, v obavě o vhodnou mravní a vlasteneckou výchovu, učitelům, co děti smí a nesmí číst. Takže předesílám, že agresivní prudérnost je mnohem horší než vulgárnost nebo obhroublost.

Další nitkou mi cuká otázka: není v Persii či Ghaně všechno jinak a v Japonsku také a ve Spojených státech neméně? Pokud je nám Středoevropanům jedno, že žena mluví ve společnosti mužů, jen dobře – proč ale kolegům západním cizincům nevádí, že jejich děti neodpovídají učitelů na úsměv ani pozdrav?

Třetí vlákno vede k rostlinám: vulgaris v biologii znamená obecný nebo planý. Aby z takové rostliny byl nějaký užitek, je třeba ji kultivovat. Na hluchém ovsíku není nic špatného, pokud roste sem tam. Máme jiné

vydatné obilí. Začne-li planět třešňovka, je to prostě škoda.

Pavouček možná přece něco chytil na čtvrtém provázku: motáme se kolem společenské úrovně, jemnosti a kulturnosti – tedy jednoduše kolem kultury. Ta se pochopitelně vyvíjí. Jak je to (zejména zjara) krásné, že se u nás mění od korzetů k hedvábí a vzdušným halenkám bez ramínek. Na druhou stranu je škoda, že mizí dlouhé sukně ve prospěch vypasovaných miní, z kterých vzadu cosi leze. A už vůbec se neraduju nad tím, že se liberální normou stává vyvalená rozcapenost na stáncích s novinami a „tylo, sam tam ký krávé fak nachťalá“.

Jistě si se svou milou můžete doma do ouška šeptat všelicos. Ale chraň se tyhle věci říkat nahlas, hrdinsky krkat; ohol se a umyj. Nejde někdy o nic méně ani více než o ohleduplnost. Jestli ještě milou nemáš, nezkoušej ji zbouchnout ani zbalit, ale dvoř se jí. Od gentlemana k válečníkovi cestu vždycky najdeš. Opačně to jde hůře. ■

O NADÁVÁNÍ

Janoušek, Jiří: Rozhovory s Janem Werichem. Mladá fronta

„V Americe jsem byl kdysi na rybách s jedním chlapem, který říká: „Pojedeme tou zatracenou lodí na to zatracené jezero a třeba zatracenejma prutama se pokusíme chytit nějaký zatracený ryba.“ Já zpočátku myslel, že zatracený je člen. Určitě znáte lidi, kteří bez vole nedají dohromady větu. A tou přemírou ztratilo nadávání smysl. Stalo se zvukem. Když dneska řeknete exkrement, lidi se pohoršeně otočí. Když řeknete hovno, ani nemrknou.“

„Jak se nadávalo za dob vašeho mládí?“ zeptal jsem se.

Chvilí se zamyslel. „Pamatuju si antisemitské nadávky od dětí. Opakovaly to, co slyšely doma. Měl jsem spolužáka, který se jmenoval Pereles, a už z toho jména je vidět, že to nemohl být husita. Když šel do parku, děti na něj volaly: „Žide, hovno ti zbyde!“ – Mě žralo, že se nebránil, a tak jsem za něj na

ostatní křičel: Křesťane, hovno ti zůstane!“ Pomalu oklepal popel. „Táta taky někdy nadával, bohužel,“ řekl tiše. „Mě to bolelo, hlavně když jsem byl větší a cítil, že nadávání je příznakem slabosti. Nadává ten, kdo si nevěří. A protože si nevěří, chce druhého ponížít. Potřebuje to jako štamprlí. Na kuřáka a proti srabu, ve kterým zrovna je.“

...

„Podívejte,“ řekl, „vy máte malé auto a jedete po silnici. Před vámi jede větší a silnější auto. A jede pomalu, zdržuje vás a vy ho předjedete. To je v pořádku. Nebo vás nezdržuje, ale vy ho přesto chcete předjet. To už nejednáte z rozumu, nýbrž z mindráku. Chcete si zjednat satisfakci. A chlap někdy takovou potřebu má. Ale potom se nesmíte otočit a vypláznout na druhého šoféra jazyk. Protože tím neponížíte jeho, nýbrž sebe. A to je podstata nadávky.“ ■

O NADÁVÁNÍ NEBOLI O ROHU HOJNOSTI

Eisner, Pavel: Chrám i tvrz. Konfrontace Zurich 1974

Kdo nadává, volí si bezděky slova co nejkonnější z hlediska akustického – nejinak než si tenor se zvláštní pečlivostí upraví slova textu na exponovaném místě árie. Tvar bejk nese zcela jinak než tvar býk. A nejenže jinak nese – naplní i mluvidla a celou bytost mluvčího jinou fyziologickou satisfakcí. Všechny nejoblíbenější nadávky jsou slova už svým ustrojením velmi šťavnatá, zvukově vyvážená, ariózní. Jen si je prozkoumejte po této stránce: ty krávo, krúto, vole, osle, hovado, prase, huso, svině, dobytku, tele. Jsou to, uznejte, slova lahodná, ústní dutinu krásně zaplňující, slova nosná na značnou dálku. V apostrofách ty krávo, ty krúto můžete na první slabice vydržet celou hudební korunu anebo umným melismatem vyzpívat hodně ze svého temperamentu. Řekl bych, že a contrario slova

jako chrt, vlk, plž, mlž, krtek, cvrček nikdy by nevydala za nadávky, i kdyby znamenala bůhvíco hanlivého. Jsou totiž na nadávky příliš náročná výslovností, nadto jsou to slova hubená, vychrtlá, nezaplňí mluvidla. Potvrdí každý zpěvák, že při zpěvu zakouší tělesnou rozkoš zcela nezávislou na hudební kráse zpěvu, na obsahu zpívaných slov. Je to rozkoš fyziologická. Zcela obdobně se daří člověku, který nadává „od plic“, což věru není obraz zbůhdarma vzniklý. Jedním z nápadných rozdílů mezi nadávkovou zvířenou českou a německou je skutečnost, že nám nadobro chybí nadávka u Němců z nejčastějších: du Schaf! Chybí nám patrně proto, že ty ovce nedává mluvidlům a tělu žádnou valnou potěchu, není to slovo ariózní, kdežto du Schaf (šááááááá) můžete zpívat i dvě minuty. ■

CO JE PRO VÁS PROJEVEM VULGARITY?

Jan Hrudka,
editor MF DNES,
50 let

Sprosté slovo či posuněk v nevhodnou chvíli na nesprávném místě. Jen si někdy poslechněte, jak se mezi sebou baví mládež třeba ve veřejných dopravních prostředcích. Jako by si tím vynahrazovali jakousi životní nejistotu. Vulgarita je také ničení veřejného majetku, posměch něčemu, čemu nerozumím nebo nedokážu pochopit. Agresivita reklamy, bulváru, pornografie, televize, některých počítačových her...

Jaromír Plíšek,
velvyslanec ČR
v Maďarsku,
52 let

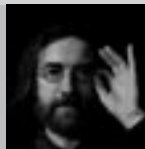
Vulgarita mi splývá s hloupou svěvolí, která nerespektuje žádné limity, druhé lidi, vžitá pravidla apod. Tak může ovšem jednat i člověk vybraného jazyka, a naopak člověk, který „mluví jako dlaždič“, může být ve skutečnosti velmi citlivý a ohleduplný

Eva Erbenová,
spisovatelka,
76 let

Ach, je toho mnoho, ale snad ten nej nej je využívat vědomě slabost nebo nevědomost jiných lidí. Nevím, je to vlastně nelehká otázka. Člověk vyjadřující se sprostou řečí je také vulgární. Někteří lidé to mají jako „vrozené“. Nejlépe se jim vyhnout zdaleka, jenže se to někdy nepodaří.

Jaroslav Hutka,
hudebník,
59 let

Vulgarita nejsou vulgární slova, ale poškozená duše, neschopná prožívat a chápat svět, se kterým přichází do styku. Často duše, které bylo ublíženo a neumí se s tím vyrovnat, tak se schovává za hrubost.

Mikuláš Vymětal,
pražský farář pro
mládež, 35 let

Slovo vulgární původně znamená obyčejný. Vulgarita ovšem je, když se hospodská mluva a gesta používají v televizi či veřejném projevu (jak jsme svědky u některých politiků). Obvykle takové jednání prozrazuje i vulgární, nesprávně zjednodušující myšlení.

Včelka Mája,
dělnice,
95 let

„Nařvanej“ sršáň. A ještě větší vulgarity? Dva sršáni!

Majka Horníková,
prodejkyně časopisu
NP, který pomáhá
lidem v nouzi,
46 let

Agresivnost. Týrání dětí je vulgarita. Když je někdo zlý.

Debora, 17	To když jdu po ulici a potkám partičku „tvrdejch hochů“, jak pořvávají po staré babičce.
Kuba, 18	Vulgarita je dnešní společnost. Vulgarita je celosvětový moloch a továrna na lidské mozky!
Eliáš, 19	Když je někdo kur*a sprostěj..
Pavel, 22	Něco (slovo nebo čin), co přijde druhému člověku neslušné nebo nehodící se do situace.
Katka, 24	Nedávno jsem byla svědkem jedné scény: Malé dítě svým zpěvným hlasem plným upřímnosti pozdravilo dospělého člověka, ten však vůbec neodpověděl. Čistá dětská srdečnost tak byla krutě pošlapána. Přišlo mi to velice hrubé.
Jana, 35	Vulgarita to nejsou jen sprostá slova, ale agresivní, bezohledné jednání se záměrem ublížit.
Martin, 43	Megaboard Klause na Letné, komunisti i v parlamentu, ti co mají patent na to, co je „Boží“. Dál fakt, kurva, nevím. Schválně jo, zkuste strašně rychle za sebou opakovat čapí.
Pavla	Vulgární může být i dobře míněná, ale nevhodná poznámka. Nejen sprostá slova nebo násilné chování.

Otázka příště: „Proč být spolu celý život?“ Odpovědi posílejte na adresu: bratrstvo@evangnet.cz s předmětem VOX POPULI do 30. 9. 2007.

PLEMENO ZMIJÍ!

Jan Keřkovský

„Bůh bude bít tebe, ty obílená stěno,“ vykřikl apoštol Pavel. Dejme tomu, že to byla nadávka. Předtím totiž prohlásil, že má před Bohem dobré svědomí, a velekněz Ananiáš dal pokyn, aby ti, kdo stojí nejbliž, dali Pavlovi pro začátek pár facek. „Podle zákona máš soudit, a protizákonně mě chceš nechat mlátit? Bůh bude bít tebe!“ opáčil Pavel a dodal nikoli „bratře“ nebo tak něco, nýbrž „ty obílená stěno“ (Sk 23). Ty přebarvený hnuse. Hrobe, co se tváříš tak životodárně. „Plemeno zmijí!“ přivítal Jan Křtitel některé lidi, kteří přišli požádat o křest. Něco se mu na nich evidentně nelíbilo a nebral si servítky (Mt 3). A když Ježíš posílá vzkaz Herodovi, taky o něm nemluví jako o bratrovi, nýbrž jako o „lišce“ (Lk 13).

Patří ta slova mezi vulgarismy? Neřekl bych. Spíš se jejich autoři neostýchali označit kohosi z lidí dosti přiléhavě, byť nepřilíš zdvo-

řile. Najde se v bibli i nadsázka, která má vyprovokovat; prorok Amos použil oslovení „bášanské krávy“ (Am 4) a kupříkladu to, co na posluchače křičel Ezechiel (Ez 16), muselo leckomu hnout žlučí. Jeremjáš nadává chrámovému ouřadovi do děsivých magorů (Jr 20) - ale všechna ta slova směřují k nápravě: Vzpamatujte se, lidi, dejte si říct!

Jiné to je, když se jen tak vedou kecy. „Vést sprostě, hloupě a dvojsmyslné řeči se nepatří“ (Ef 5). Ale nejen to: pamatujte i na to, že jazyk - mrňavý to úd - dokáže velké věci, těžko se krotí a dovede ledacos podpálit, sám zapalován pekelným plamenem. „Chválíme-li Boha, jak můžeme lidem týmíž ústy zlořečit a proklínat je?“ táže se jistý Jakub (Jk. 3) a doporučuje žít z „moudrosti shůry“: ta je totiž čistá, mírumilovná, ohleduplná, ochotná dát se přesvědčit, bez předsudků a přetvářky, plná slitování. ■

KŘEŠŤANSKÁ SPOLEČENSTVÍ MLÁDEŽE

Bára Lažanská

JAK TO
CHODÍ
U SOUSEDŮ

Tentokrát jsme se pro vás rozhodli zjistit, jak funguje mládež u pražských sborů KS. Církev **Křesťanská společenství** se na stránkách pražského sboru charakterizuje jako *společenství křesťanů, kteří se rozhodli žít svůj život podle Božího slova (Bible). Nečiní si nárok na to, že je jedinou správnou církví a chce být otevřená pro všechny, kteří přijali Ježíše Krista jako svého Spasitele a Pána*. Tato církev, která se řadí k charismatickému proudu, vznikla v roce 1990 a v současné době sdružuje 47 sborů a misijních skupin s celkem asi 2 200 dospělými členy. Webové stránky mládeže KS jsou něco jako evangnet – pro mě trochu nepřehledné. Našla jsem ale webmasterův email a ten rychle přeposlal mou prosbu o informace o mládežích paní Ditě Frantíkové, hlavní vedoucí mládeží KS. Po mailu byla velmi vstřícná a milá a dozvěděla jsem se od ní, že naši kolegové z KS mají tři pravidelné skupinky pro celou Prahu. Skupinky se schází v ulici Na Žertvách 23 na Palmovce a dělí se podle věku:

12–15 je dorost: Průměrně se schází tak kolem 20 lidí.

15–18 je porost: Schází se v cca 10 lidech

18+ je odrost, kolem 15 lidí.

Dita mi doporučila jít navštívit odrost, přeci jen jsou mi tam věkem nejbližší. Adresu jsem podle Ditina popisu našla celkem snadno. Nahoru ke společenské místnosti, čajovně, jsem šla společně s milou slečnou, též členkou odrostu.

Čajovna je velmi útulná místnost s vesele pomalovanými skříněmi, podiem s modrým kobercem a oranžovou stěnou pomalovanou grafitti a vzkazy lidí, kteří tudy prošli. Vládla zde velmi příjemná, až charismatická atmosféra. Většina účastníků seděla jen tak na koberci. Co se týče slova „charismatická“, radši jsem se zeptala, jestli nebude vadit, když ho použiju. Nevadilo, spíš nao-

pak, Odrostáci jsou na tohle označení pyšní. A to i přesto, že vědí, že má u ostatních církví spíše negativní význam. Dokonce si kvůli němu přijdou občas i ustrkovaní, našimi. K tomu bych chtěla jen říct, že pokud někomu v ČCE připadají KS charismatictí, tak je ráda vezmu na výlet do Holandska k jedné odnoži baptistů. Přišlo mi dost líto, že na naše bratry a sestry z KS působíme tak negativně.

Na úvod jsme společně zpívali chvály, neboť každý den je za co Pána chválit, jak řekl Michal Klesnil, vedoucí odrostu.

Po společné modlitbě, při které byl dán prostor všem, kteří měli něco na srdci, následovalo uvítání a představení společného tématu. Již nějakou dobu pracují s tématem Uzdravování a na tento večer vycházelo Uzdravování těla. Nejdříve nám k tomu Michal v krátkosti něco řekl. Dal prostor k vyjádření a dotazům. Lidé kolem mi přišli trochu rezervovaní, možná je rušila má přítomnost. Pak následovala další modlitba se sebezpytováním.

Potom jsme se rozdělili do skupinek, každá pod vedením jednoho z dorostáckých vedoucích.

Ve skupinkách se pak znovu probíralo téma a každý dostal prostor k vyjádření svých osobních zkušeností a bolestí. To bylo dost zajímavé. Snažila jsem se držet stranou, ale moc mi to nešlo. Asi mám holt vrozenou vadu montování se do cizích problémů.

Po mailu jsem se pak dozvěděla více k organizaci. Na odrostu a porostu to chodí zhruba stejně, jen dorost je ve skupinkách rozšířen, vedle biblického programu a společných modliteb, o hry ke konci mládeže.

Následuje úryvek z emailového rozhovoru s jednou z vedoucích Pětou Dostálkovou:

Jak dlouho funguje mládež KS?

Mládež funguje už desátým rokem. Je složená primárně z mladých lidí, kteří chodí do křesťanského společenství v Praze (popř. jejich rodiče) a z jejich kamarádů. To samozřejmě neznamená, že jsme uzavřená mládež. Chodí k nám spousta dalších mládežníků...a jsme moc rádi, když přichází noví lidé.

Mimo pravidelná setkání ještě pořádáme během roku menší různě zaměřené párty (černobílou, foundue, čokoládovou, těstovinovou...). Potom jednou za rok velkou Marathon party (asi pro 100 lidí). Teen camp - prázdninový, týdenní camp, zhruba pro 120 lidí na zvířecí farmě poblíž Rumburka. Více info na www.teemcamp.dorost.info

Tento rok jsme pořádali mládežnické kurzy Alfa a setkání s promítáním Exitu 316. Také jezdíme po věkových skupinách na víkendové akce, zhruba 1 za dva měsíce.

Na různé prázdniny během roku jezdíme většinou společně celá mládež (Silvestr, podzimní a jarní prázdniny). Letošní prázdniny poprvé pořádáme English camp.

Jak jsi se vlastně k mládeži KS dostala? A proč ji stále navštěvuješ?

Úplně v počátcích mládeže byl mezi zakládajícími vedoucími i můj starší bratr a přesto, že mně bylo tehdy teprve 12 a mládež byla tehdy až od 13 let, jsem jako výjimka nadšeně chodila na všechny setkání a akce.

Moc se mi tam líbilo, protože jsme tam mezi sebou měli skvělý vztahy a zažívali jsme spoustu nových a zajímavých věcí s Bohem. To, že jsem patřila do takovéto skupiny, mi asi hodně pomohlo překonávat pubertu a dospívání.

Byla to skvělá doba a strašně ráda na to vzpomínám. Asi v 18 jsem se stala oficiální vedoucí. Dokonce jsem tady začala chodit s mým skvělým dnes už manželem. Mládež už je tak dlouho spjatá s mým životem, že si vůbec nedovedu představit, že by to někdy bylo jinak. I když už se většina členů obměnila (oženili se, mají děti, jsou dospělí...) stejně je to pro mě můj druhý domov.

A proto, že mám takové pozitivní vzpomínky na svoje dospívání díky mládeži, tak si myslím, že je důležité vytvářet i pro další dospívající místo, kam chodí rádi, kde mají kamarády, kde zažívají věci s Bohem. Místo, které se může stát jejich oporou. Proto jsem se rozhodla zůstat a sloužit na mládeži jako vedoucí. ■

SOUTĚŽ

KDOPAK BUDE HRÁT?

Tomáš Groll

Hradištan, -123 minut a Zuby Nehty. Co mají tyto kapely společného? Zkušený sjezdoví harcovníci už vědí - všechny tyto kapely hrály v sobotu večer na nějakém sjezdu mládeže. A kromě nich i Nohavica, Jablkoň, Traband, Zuzana Navarová a Koa, Terne Čhave, Veselá Zubatá a další, na které si už nevzpomenu. Co je vrcholem sjezdu? Pro někoho nedělní bohoslužby, pro jiného sobotní večerní koncert. Zatímco nápady na kazatele se v anketě neobjevují, jména kapel a sólo zpěváků se to v ní jen hemží. Kdo bude hrát na sjezdu? Hlas lidu, hlas Boží - jenže lid se neshodne a když, tak je to přání jednoho procenta účastníků sjezdu. A tak se COM snaží střídat klidnější a divočejší

hudbu, skupiny a sólové zpěváky a zároveň může umožnit si poslechnout takovou hudbu, ke které by se mnohý „sjezdař“ nikdy nedostal. COM se při výběru kapele prostě nemůže zavděčit všem. Navíc koncert není zrovna levnou záležitostí - cena se pohybuje v desetitisících korun.

Dnešní soutěžní otázka tedy zní: **Kolik byl nejnižší vyplacený honorář za hlavní koncert na sjezdu (nejen) evangelické mládeže?** Své odpovědi pošlete na adresu redakce do 30.9.2007

Odpověď na otázku z minulého čísla: Největší dosud dosažená účast byla podle dostupných údajů 980 účastníků na sjezdu v Olomouci v roce 2001. ■

Za posledních 20 let u nás stoupla spotřeba elektřiny o téměř 30 % a rostoucí trend se nedaří zvrátit. Minulý rok byl opět rekordním. Jenže získat elektřinu je problém a vlastně žádný zdroj není úplně ideální. Podívejme se na jednotlivé druhy elektráren:

Vodní elektrárna je jeden z nejšetrnějších zdrojů elektrické energie, mezi její nevýhody patří nerovnoměrný výkon (nižší v létě a v období sucha) a porušení ekosystému v okolí toku (zaplavením, snížením průtoku).

Větrná elektrárna je podobně šetrná, trpí zejména nerovnoměrným výkonem (bezvětří) a pro někoho kontroverzním umístěním do krajiny. Dříve popisovaná nebezpečnost pro ptactvo či ohrožení infrazvukem se neprokázala. **Sluneční elektrárna** v našich světelných podmínkách trpí silně nevyváženým výkonem (léto/zima, zamračeno/slunečno), jinak se jedná o šetrný zdroj (energetická návratnost 3 roky, trvanlivost až 50 let).

Uhelná elektrárna je velký producent skleníkových plynů, popílků (radioaktivního), silně devastuje krajinu (povrchová těžba uhlí, těžba vápence pro odsíření), není možná pružná regulace výkonu. **Plynová elektrárna** zase produkuje velké množství skleníkových plynů. To **bioplynová elektrárna** má neutrální bilanci skleníkových plynů, a je to šetrný zdroj využívající biologických odpadů (spláskové kaly/hnůj/...).

Jaderná elektrárna v současné podobě představuje kontroverzní zdroj energie jak z pohledu získávání uranu (devastace krajiny, kontaminace vody), tak z pohledu produkce radioaktivního odpadu (málo využívané přepracování, radioaktivní torza dosloužilých elektráren).

Jak je vidět, šetrnější zdroje energie trpí výkyvy výkonu a uchování většího množství elektřiny na delší dobu je veliký problém. Leda bychom si zvykli, že když nefouká vítr nebo není dost vody, tak elektřina není, jako za starých dob ve mlýnech.

Pokud neexistuje žádný ideální zdroj elektřiny, co lze dělat? Především omezit spotřebu. Pokud se podle toho zařídí každý z nás, bude nám stačit zlomek vyráběné elektřiny. **Co tedy v domácnostech zbytečně spotřebovává energii?**

Staré ledničky - tím, že běží celý rok 24 hodin denně jsou schopny ročně propálit oproti moderním ledničkám v energetické třídě A++ až o 500kWh; výměnou tedy dosáhneme úspor v řádu tisíci korun ročně! Vůbec **staré elektrospotřebiče** obecně - máte-li doma starou pračku, lux atp., vyplatí se je vyměnit za ty ve třídě A/A+/A++. Mezi ně patří i **žárovky** - ty klasické jsou už dokonce v některých státech zakázány, oproti úsporným zářivkám spotřebují až desetkrát tolik elektřiny.

Běžící počítače - máte doma moderní počítač? Pokud ano, tak vězte, že včetně monitoru odebírá ze sítě přes 200W. Jestliže ho necháte zbytečně běžet třeba jen pět hodin denně, za rok vyletí do komína téměř 400kWh a tomu odpovídající částka, opět v řádech tisíců. O ekobarbarech, kteří nechávají běžet počítač přes noc, se raději nebudu rozepisovat...

„Vypnutá“ elektronika - moderní přístroje mají nešvar, že i při vypnutí odebírají v tzv. „stand by“ modu několik wattů. Většinou to bývá kolem 5W, u každého novějšího počítače je to 10W. Řešením je pořídit si zásuvky s vypínačem (tzv. psy), kterými lze vypnout přístroje dokonale. Roční úspory opět kolem 500kWh.

Zbytečnosti - dnešní přetechizovaná domácnost je plná zbytečnosti: elektrický mlýnek na maso na místo ručního, kompresor namísto pumpičky, fén místo ručnicku, elektrický otvírač konzerv kde by stačil ruční, klimatizace nahrazující vhodné architektonické řešení (v USA spotřebuje klimatizace desítky procent celkově vyrobené elektřiny) atd.

Úspory jsou na nás. Země je Boží dar, tak si jí važme! (A kromě toho 1MWh elektřiny domácnost stojí kolem 3000 - 3500,-Kč.) ■

INSTANTNÍ PROGRAMY

JEDNOTA NEROVNÁ SE JEDNOTVÁRNOST

1 KORINSKÝM 12, 12-26 – JEDNOTA? JEDNOTVÁRNOST Marie Medková

Pomůcky: PC s barevnou tiskárnou, fotka, čtvrtka, perořízek

Obsah: Patřit ke stejnému celku neznamená být stejný jako ostatní.

Příprava: Předem si připrav puzzle. Vyber obrázek, nejlépe fotku ze společné akce. Buď na fotku předem přidej v grafickém programu puzzle-dílky, vytiskni a rozřež perořízkem (časově náročné) nebo vytištěné foto jen rozřež na libovolné dílky. Před programem několik dílků z puzzle uber a schovej je v místnosti.

Postup: Přečtěte si příslušný biblický text. Řekni účastníkům, že sis připravil puzzle fotky, vysyp ho na stůl a vyzvi ke skládání fotky. Až účastníci zjistí, že je puzzle neúplný, nech je najít zbylé dílky v místnosti.

Otázky k textu: Jaké jsou role a funkce údů? Jaké jsou různé role a funkce ve sboru? Na mládeži? Ve společnosti? Za které se stydíme? Které upřednostňujeme? Proč?

Úvaha: Podívejte se na dílky obrazu, který jste složili. Na jednom je kus obličej. Na dalším obloha. Dva dílky obrázku nejsou úplně stejné. Liší se tvarem i obsahem. Každý má své místo a nelze nahradit jiným. Nemůžeme ani jeden vyhodit, protože bychom obrázek už nemohli kompletně složit. Z jednotlivých dílků můžeme tušit něco o celku. Ale smysl dávají, až když jsou všechny na svém místě. Ztratí-li se jeden, celek je neúplný. Přečtený text z epístoly nebo tohle puzzle je pokusem o obrazné vyjádření, jak se to má s lidmi v církvi. Každý člověk vypadá, chová se a mys-

lí trochu jinak. Není nakreslený přes šablonu „křesťan.“ Právě takový trochu jiný než ostatní patří do skládačky církve. Právě svou jinakostí obohacuje ostatní kolem sebe a církev jako celek. Svou existencí a odlišným pohledem na svět umožňuje diskuzi a promyšlení událostí kolem nás.

I my máme ve svém sboru nebo mládeži různé role a místa. Každý je v něčem dobrý. Každý může něčím přispět. Jeden zpívá. Další umí všechno spravit. Jiný naslouchá. Další vytváří pohodovou atmosféru. Právě ta rozdílnost (v tom, co umíme) umožňuje vznik příjemného prostředí k bytí. Někdy se nám může zdát, že některé dílky - někteří lidé nám zrovna čest nedělají a vlastně je nepotřebujeme. Pokud se tak cítím zrovna já, můžu třeba i závidět jinému, že hraje skvěle na kytaru, zatímco já akorát tak meju v kostele podlahu. Obojí je ale potřebné a důležité. Stejně jako je potřebné svou roli pro sebe objevit.

O každé skupině lidí s určitými zájmy můžeme mluvit jako o skládačce, jejíž dílky do sebe zapadají. Když ale mluvíme o církvi, sboru a mládeži je tu jeden zásadní rozdíl. Když se díváme na skládačku ze všech křesťanů měli bychom vidět celek - Krista. A Boha jako rámeček. Nejsme dokonalými všeuměly bez vady. Ani kopiemi Ježíše. To neznamená, že nám zbývá jen padnout na zem a hořce nad sebou plakat. Co by to bylo za puzzle, kdyby byl každý dílek navlas stejný? Právě díky naší nedokonalosti se dostaneme k úžasné věci.

pokračování na str. 28

V kterých očích slunce?

Text: Pavel Jun

Velvet Underground - Sunday Morning

D

Voice

sem tam
sem tam

Bass

4 G D G

Voice

tu-ším
jas-né

sem - tam vi-dím
sem - tam tem-né

B.

7 D D/cis h h/a | 1. c

Voice

ve tvých o-čích při-mo ce-lé ne-be.
a tak če-kám bou-fi

B.

10 A e A

Voice

noc či mráz.

B.

INSTANTNÍ PROGRAMY

13 D G D

Voice

A když i ne-be vo-čích bý-vá hle-dám o-či vkte

B.

16 G c

Voice

rých se slun - ce skry - vá když já sám

B.

18 C A

Voice

se-do něj ne-po-di- vím

B.

Sem tam vidím
Sem tam tuším
V různých očích nebe
A tak se ptám:

Jsou tak tiché
Jsou bezbranné,
Důvěřivé jak beránek má
když (už) jde spát?

A když i nebe v očích bývá
Kde jsou oči, v kterých se slunce skrývá,
Jinak, vím,
Slunce neuvidím.

OBRAZY BOHA

Miriam Junová

Jeden král nechal svolat žebračky, kteří byli od narození slepí, a nabídl odměnu tomu, kdo z nich nejlépe popíše slona. První žebřák se dotkl slonových nohou a říkal: slon je podobný stromu. Druhý se dotkl jeho chobotu a říkal: slon je jako had. Jiný nahmatl ucho a říkal: Slon je jako palmový list... Žebraři se začali hádat a král se tomu smál.

Pomůcky: Pro každého hráče 55 kartiček s obrazy (charakteristikami) Boha + 4 prázdné kartičky

Cíl hry: Dnes budeme mluvit o tom, co je Bůh. Lidské myšlení je odkázáno na obrazy a pojmy, přesto Bůh je stále větší než tyto obrazy. Pokusíme se najít nové cesty ve vztahu k Bohu a formulovat vlastní představy Boha.

Hra od H. Scherera dává možnost uvědomit si množství obrazů Boha a hledat ty nejdůležitější.

Popis hry:

Každý dostane oněch 55 kartiček s obrazy nebo tituly pro Boha a čtyři prázdné. Seznámí se s nimi.

- 1) Na čtyři prázdné napište svoje představy o Bohu
 - 2) Jste na cestě, nést tolik kartiček (představ) je těžké. Které byste dokázali odložit bez špatného svědomí?
 - 3) Potkáte na cestě osobu, s kterou máte na jednom člunu přeplout řeku. Dohodněte se s jednou osobou na 20 stejných kartičkách.
 - 4) Na řece potkáte další člun. Ve čtyřech se musíte dohodnout na 15 kartičkách.
 - 5) Dostanete se na ostrůvek. Tam jsou další dva čluny. V osmi lidech se musíte dohodnout na 10 kartičkách.
 - 6) Dostáváte se k břehu. Dokážete se dohodnout se všemi na 5 kartičkách?
- Co jste přitom zažili?
Co vás napadlo, překvapilo?
Bylo těžké se domlouvat, domluvit? ■

Pán	Pomocník	Všemohoucí	Bůh Abrahamův	Spasitel	Svědomí
Pozorovatel	Otec	Oheň	Cíl	Otázka mně	Duch
Jahve	Dobry pastýř	Osvobozující	Život	Světlo	Nejvyšší
Tvůrce	Odpuštění	Smysl	Něžnost	Ochránce	Milostivý
Cesta	Blesk a hromobití	Láska	Vzdálený	Matka	Šíla
Skála	Skála	Vtělený	Hněvivý	Přítel	Jediný
Já	Trpělivý	Pevný hrad	Moře	Slovo	Partner
Slunce	Bližký	Odpověď	Nejvyšší princip	Ťen docela Jiný	Trestající
Štěstí	Tajemství	Kterému neuniknu	Ježíš	Mrtvý	Mrtvý
Svatý					

pokračování ze str. 25

Protože to jinak nejde, protože nás to obohacuje: spolupracujeme. Vytváříme. Využíváme rozdílné schopnosti, dovednosti a talenty, které máme. A tak přispíváme tím svým do velkého barevného obrazu živoucí církve.

Modlitba: Pane, děkuju, že nejsme všichni stejní. Nemusíme se prát o to, kdo je nejlep-

ší v jediné věci, kterou umí všichni. Díky, že se můžeme doplňovat, pomáhat si a utvářet společně skládačku, kterou držíš pohromadě. Jsem jen nepatrný dílek a stejně do ní patřím. Nejsem nazbyt. Díky, že jsi pro mě udělal místo. Díky, že nejsem zbytečný. Díky, že nejsem náhrada, ale vždycky tu je pro mě dobré místo, prosím, pomáhej mi to místo nacházet. Amen. ■

INSTANTNÍ PROGRAMY

Elektrotechnici, jaderní fyzici a příznivci pana Burnse, zbystřete: Funkenschlag je hra pro vás! Chcete kupovat elektrárny, kupovat do nich palivo, platit za propojení měst a jejich připojení do sítě, pálit palivo a konečně inkasovat peníze od měst za dodanou energii? Ano! Funkenschlag vám toto umožní.

Hra se hraje na mapě USA nebo Německa (plán je oboustranný). Na plánu jsou vyznačena města, elektrické vedení mezi městy a trh s palivem – to vše s vyznačenými cenami.

Hráči nejprve kupují v dražbě elektrárny (na uhlí, ropu, odpadky, uran a vítr). V další fázi si obstarávají palivo do elektráren. Zatímco dražbu elektráren začíná nejlepší hráč, palivo si nejprve kupuje hráč aktuálně nejhorší a tedy nejlevněji. V následující fázi hráči připojují do své elektrické sítě města, za což se platí. A nakonec dochází k pálení paliva, dodávání elektřiny, inkasování peněz a doplnění trhu s palivem. To je cyklus Funkenschlagu. Hra navíc probíhá ve třech etapách (vývoj společnosti), kdy se mění množství jednotlivých paliv na trhu

a poptávka měst po energii. Hra končí, jakmile jeden z hráčů připojí do své sítě určitý počet měst a vyhrává ten hráč, který dodá energii do nejvíce měst.

Funkenschlag je velice složitá, ale promyšlená hra a vše v ní má svůj smysl. Skvělé je zvýhodňování aktuálně horších hráčů – mají možnost se dotáhnout na ty lepší. Proto do posledních kol není jasné, kdo vyhraje a hra je tím napínavější. Hráči musí pořád počítat a zvažovat co, za kolik a kdy si mohou dovolit koupit, aby jim zbylo na připojení měst. Pestrost her zaručuje možnost volby 2 plánů a v nich oblastí, ve kterých se bude hrát. Škoda, že peníze a i krabice od hry působí trochu odfláknutě. Lze si zakoupit rozšíření, kde je Benelux a Střední Evropa (i s ČR) nebo Francie a Itálie.

Rok vydání: 2004

Počet hráčů: 2 - 6

Doba hraní: 120 min

Cena: 940 Kč

Ocenění: Nominace na Spiel des Jahres 2005 a Hru roku 2006. V první pětce na TOP 100 na www.hrajeme.cz ■

BEZ ROZDÍLU BARVY PLETI, POHLAVÍ A PŮVODU

ROZHOVOR

Marie Medková

Hana Chroustová je absolventka Evangelické teologické fakulty v Praze. Na podzim minulého roku si v návaznosti na svůj zahraniční studijní pobyt našla práci v nízkoprahovém klubu pro mladé lidi ve Frankfurtu nad Mohanem.

Jak se přesně klub jmenuje?

Jugendhaus Heideplatz, tedy Klub pro mládež na Heideplatz.

Jak dlouho jsi tam pracovala?

Nastupovala jsem v říjnu 2006 a končila v prosinci, takže tři měsíce.

Proč právě Heideplatz?

Řekla jsem frankfurtskému faráři pro mládež, že chci zkusit oblast sociální práce s mládeží, v zařízení, které zaštiťuje církev, kde se děje hodně zajímavých věcí, kde je dobrý pracovní tým a vedení. Když mi pak doporučil Heideplatz a já koukla na jejich ročenku a webové stránky, bylo rozhodnuto.

Co rozhodlo?

Dýchla na mě z toho obrovská otevřenost, šarm, spontaneita a svobodomyšlnost.

Komu je zařízení otevřeno?

Mládeži. Bez rozdílů barvy pleti, pohlaví, původu... Ve skutečnosti sem ale chodí hlavně mladí lidé s kulturními kořeny v muslimských zemích. Především v Turecku. Hlavně kluci ve věku mezi 13-21 roky. Holek o něco míň. Jedná se hlavně o rizikovou mládež. Bloumají po ulici, zaplítají se s pouličními partičkami, zkouší drogy. Občas se někde porvou, někteří z nich mají potyčky se zákonem – především kvůli krádežím nebo agresi.

Zažila jsi nějaký konflikt?

Vůbec můj první den tady byl jako pád do jámy lvové. Dva kluci se nepohodli kvů-

li tágu od kulečníku, začali na sebe sprostě řvát a házet po sobě skleněnými popelníky. Když mi v jednom okamžiku proletěl popelník kolem hlavy, řekla jsem, že rozhodně tři měsíce nevydržím. Nakonec jsem odjížděla se slzama v očích. Abych nezapomněla: dospělí mají do klubu vstup zakázán, můžou komunikovat pouze s vedením nebo se zaměstnanci. To proto, že klub je prostorem pro mládež a tu se snaží chránit. Stojí za ní, a to kolikrát i v případech, kdy je to rodičům proti srsti. Dám příklad: jednou do klubu vtrhnul rozzuřený turecký otec s řemenem v ruce a hledal svou 16 letou dceru, která podle něj má sedět doma, nechodit po ulicích, neukazovat se okolí atd. Šéf ho tenkrát taktně poslal pryč s tím, že jeho dcera má právo na svobodu, že se může stykat s přáteli.

Mluvila jsi o kořenech v muslimských zemích. Zakusila jsi nějaké kulturní rozdíly?

Rozdíly jsou docela veliké. Už od pohledu každý pozná, že jde o Turka: snědá pleť, velké hnědé oči, silný přízvuk, řeč těla - dynamičtější, prudší pohyby, temperamentnější gestikulace... Potom to jsou rozdíly řekněme zvykové a náboženské. Tak třeba během měsíce října, během ramadánu, se muslimové ve dne postí od jídla i pití. Vedení to nejen plně respektuje, ale i podporuje. Na nástěnce visí kalendář a u každého dne je uvedeno, kdy vychází a zachází slunce - mládež se pak podle toho řídí. Vědí, kdy si už konečně můžou dát cigaretu nebo colu. Zajímavé bylo předvánoční období. My jsme mohutně dekorovali místnosti klubu, kupovali hvězdy, věnce, svíčky. A jak máme všichni ve zvyku, šířili jsme i takovou tu předvánoční náladu, mluvili o dávání dáreků a návštěvách. Pro ně tohle nebylo moc zajímavé téma, někteří to vůbec nebra-

li. No, ale pak jsou tady ještě důležitější rozdíly a to jsou ty názorové, pohled na svět, na život, na lidská práva a na svobodu. Nejvíc je to asi vidět na vztahu kluků k holkám. Třeba otázka prevence proti domácímu násilí je pro většinu z nich směšná fraška. Prostě žena musí občas pořádně dostat výprask. Co je na tom nejzajímavější, je to, že žena tím výpraskem má být chráněná, je to pro její dobro, je to spravedlivé. Většina holek to od svých partnerů snášela s naprostou samozřejmostí - k lásce to podle nich patří. V tom se ale podstatně liší od celkového směřování klubu, který naopak jakýkoli druh násilí a diskriminace odmítá.

Jaké aktivity Heideplatz nabízí?

Hlavním posláním klubu je vytvořit veřejný prostor, místo, kam může přijít úplně každý mladý člověk a svobodně tam trávit volný čas. Tenhle veřejný prostor je ve skutečnosti normální bar (pochopitelně se nepodávají alkoholické nápoje). V jednom rohu malé podium a na něm kanape a křesla - chill out koutek, a pak taky biliard, fotbálek a pingpongový stůl. Dál taky posilovna. Třikrát týdně sem dochází trenér a hlavně kluci tu makají na své muskulatuře - všichni chtějí mít za každou cenu vánočku na bříše a mohutný trojú-

helník v ramenou. Super je diskotéková místnost s reflektorama a velkým mixpultem. Kdo má u sebe nějakou muziku, může si jít zatančit. No a nesmím zapomenout na velkou sportovní halu. V přízemí domu je taky asi 5 zkušeben, kde mohou zkoušet začínající kapely - teda pokud jsou to mladí lidé. Každá zkušebna byla zařízena trochu jinak, jedna třeba jen pro hip-hop, takže tam jsou hlavně počítače a mixpulty, jedna zase spíš na ska a reggae, jedna na rockovou muziku, etno atd. Pak tady je hudební laboratoř, kde si ta kapela může nahrát album.

Co se týče aktivit, ty jsou zaměřeny na vybití energie, na zážitek, na akci. Strašně oblíbené jsou třeba turnaje v kulečnicku, fotbálku, kopané, taneční hodiny street dance hip-hopu, "Eritreff" - setkání Eritrejců, atd. Specifikem je dívčí klub, kde se povídá o módních trendech, líčení, vaření, vztazích... Holky mají dokonce pro sebe malý obýváček, kam kluci mohou jen s jejich svolením. Je to vlastně takové jejich zázemí a útočiště. Každý den mají školáci původem z ciziny možnost chodit do jedné velmi pěkně vybavené místnosti psát úkoly (většinou to jsou děti z chudších poměrů a doma nemají ani prostor ani klid na přípravu do školy). Samozřejmě tam je s nimi doprovod: Hanna, Teddy a Yonas jim pomáhají, když je potřeba. A to nejen s úkoly, ale třeba i s psaním oficiálního nebo motivačního dopisu.

Tohle všechno klub nabízí. Vy ale klidně můžete třeba jen tak sedět a povídat s kámošema u cigárka.

Kromě toho se v klubu pořádaly různé festivaly - třeba dětský kulturní festival, hudební festival začínajících rockových a punkových kapel, festival dívčích kapel, hip-hop dílna atd.

Kolik lidí v klubu pracuje?

Základ tvoří tým: šéf Lui a jeho pět pravých ruk! Každý z nich má na starosti něco. Třeba Sinnika se věnovala samostatně

programu pro holky, Jenny zase dělala všechno, co se týkalo estetična a výtvarna – pořádala různé kreativní výtvarné dílny, Tibo měl na starosti sport. No, a pak tam dochází spousta brigádníků na částečný úvazek nebo dobrovolníci a praktikanti.

A ty?

Nejčastěji jsem byla za barem, takže v centru dění. Kolikrát jsme já ani ostatní nemuseli nic vymýšlet a hledat pro ně nějakou aktivitu. Někdy je důležité jen intenzivně být s nimi, poslouchat je, ptát se, dát jim pocit, že jsem tam pro ně. Každé pondělí jsem třeba Lexi pomáhala při zkoušce jedné kapely. Já jsem konkrétně učila patnáctiletou mladou rockerku hrát na klávesy. V listopadu jsem jela s Eritrefem na týden do přírody. Byla jsem u organizace hudebních festivalů. To mě hodně bavilo – příprava i samotná akce. Někdy jsem sesbírala pár jedinců a uvařili jsme nějaké jídlo a pak ho s plnou chutí společně snědli. Hodně mě nadchl projekt, kdy nás pracovníky učili kluci hrát na bonga. To byl strašně silný zážitek. Oni váleli naprosto neskutečně a byli zapálení do toho předávat svoje dovednosti nám, bavilo je nás poučovat, okřikovat, pilovat techniku. Před Vánoci jsme zase dělali projekt „Ty jako anděl – Vyfoť své pravé Já“. Sehnali jsme andělská křídla a každému udělali sadu fotek jako anděla, v různých pózách. Pak se ty fotky vyvěsily po zdech klubu. Na první pohled mi to

přišlo komický vidět některé známé firmy – třeba Farrida, který si za krádež odpovídá alternativní trest prací – s nevinným obličejem, v bílém rouchu a s křídla. Ale jak říká šéf: „Oni ale andělé jsou, tak co chceš?“

Co ti přišlo přínosné?

Mě osobně to posunulo o strašně veliký kus dál. Mám o pár předsudků méně a o pár milých překvapení víc. Naučila jsem se tam spoustu věcí do života: rozhodovat se a rychle reagovat v konfliktních situacích, umět se ovládat, nebýt za každou cenu milá, ale opravdová, jasně ukázat, kde jsou moje hranice.

Mělo by podobné zařízení smysl v našich poměrech? Turky ani Eritrejce nemáme...

Jasně, ale máme třeba Romy, Vietnamce, Ukrajince... Ale jak jsem řekla, na původu nezáleží. Jde o to, být zázemím tady a teď pro všechny mladé lidi, kteří nějaké zázemí potřebují. Spousta nízkoprahových klubů u nás už funguje a těší mě, že se do nich zapojuje i církev. Třeba Salesiáni jsou v tomhle výborní. Stačí se pořádně podívat kolem sebe, kolik mladých kluků a holek neví, jak trávit odpoledne. Nejsou ze zrovna finančně dobře situovaných rodin, takže si nemůžou zaplatit hudebku nebo kurzy tance, nemají na fitko, nebo je prostě jediným jejich celoročním útočištěm park... Jde jen o to mít hodně fantazie, kreativity a dobré vůle. ■

Všeliká mládež

Studujete v Praze? Chybí Vám mládežnická setkání? Jsme tu pro Vás!!! Setkání **Všeliké mládeže** vzniklo právě za tímto účelem. Čtyřikrát do roka máte možnost setkat se s novými lidmi či starými známými na evangelické půdě. (Anebo každý týden na setkáních OSM ve Vinohradech, viz níže.)

V minulém akademickém (školním:) roce jsme se zabývali naší identitou, tím: * Kdo jsme...??? * Odkud jdeme * Čím jsme prošli * Kam směřujeme *. O těchto tématech jsme mluvili s Vendulou Kalusovou, Petrem Firbasem, Svátou Karáskem, Peterem Moréem a Janem Mamulou. Na začátku jsme se poznávali – pomocí zařazování do škatulek... Bloumali jsme protestantskou i českou historií... Abychom nakonec mohli ty škatulky rozbořit. Ze zboženiště se vynořily mapy našich životů.

V tomto roce budeme hledat různá uchopení víry. Vydejte se s námi na cestu kolem světa:

Církev na čtyřech kontinentech:

úterý 16.10. 19:30, sbor Vinohrady – Hong Kong

středa 5.12. 19:30, sbor Salvátor – „Severská trojkombinace“ (Norsko, Švédsko, Finsko)

pondělí 10.3. 19:30, sbor Kliment – „O poklad Aztéků“ (Mexiko, Kolumbie)

čtvrtek 24.4. 19:30, sbor Dejvice – „Pod africkým sluncem“

OSMáci

Chtěli byste víc? Hledáte pravidelnější setkávání? Můžete přijít každý čtvrtek v 19:00 do Vinohrad na setkání s OSMákem. Bojíte se hlodavců? Nebojte! OSM (Otevřená studentská mládež) je snahou o pravidelné setkání pražských i mimopražských mládežníků v Praze.

Na jaře už proběhla dvě setkání:

- Bible jinak, kdy jsme srovnávali starozákonní texty se staroegyptskými a zkoumali, nakolik Bible zrcadlí svoji dobu

- Víra a hudba s L. Moravetzem a J. Hájkem, během něhož jsme diskutovali nad přednáškou i zpívali.

Oficiální start letošního OSMáka vypukne 25.10. a už 1. 11. se sejdeme s prvním hostem nad tématem

- Jak se žije chudým a německé farářce v Čechách – s Birgit Duškovou.

A na co se můžete těšit dál? Budeme mluvit o blahoslavenstvích či o aktuálních společenských a církví otřásajících tématech. Můžete se těšit také na srovnávání Koránu a Bible, na večer nazvaný Naše Achillovy paty (o slabínách křesťanství a protestantisumu), či na vyprávění muslima nebo muslimky o životě v Čechách. Budeme diskutovat, popíjet podezřele kvalitní čaj, vyrábět, ... a hrát si. Na programu se samozřejmě můžete podílet i Vy! Přijďte v SEDM na OSM!

Čeká Vás Earl¹ & Earl² & Earl³ a dále se na Vás těší: Adam H., Eliška N., Ivo M., Martina Č., Mikuláš V., Miriam J., Olča R., Pája B., Pavel A.

Obě akce se konají pod záštitou Pražského SOMu!

Více info na <http://osm.evangnet.cz>, osm@evangnet.cz, vselika@evangnet.cz

¹Seriál My Name Is Earl I, ²Seriál My Name Is Earl II, ³Při šálku Earl Grey či jiných chutných čajů

Se spolubydlíci jsme se rozhodly, že si uděláme menší výlet autem. Sbalily jsme tašku, minipsa a vyjely.

Obě dvě jsme židovského původu a naše rodiny byly v minulosti poznamenané nacistem. Takže naše první volba padla na Terezín, ve kterém babička mojí spolubydličky strávila část války.

Terezín už dnes nevypadá jako židovské ghetto, ale jako malé město, kterým se každý může procházet, jak se mu zlíbí. Jen tabule označující místa událostí a cestu k Malé pevnosti a muzeu ghetta připomínají jeho minulost. Terezín byl vybudován na konci 18. století jako velice důmyslná vodní pevnost, koncem 19. století se z něj stává normální město, během první světové války je v hradbách Terezína největší zajatecký tábor v Čechách a za druhé světové války je Terezín koncentračním táborem.

Pokud se chcete o ghettu dozvědět více, můžete si v suvenýrech u vstupní brány Malé pevnosti koupit průvodce. Dnes už vychází v několika světových jazycích a jeho česká verze vyjde zhruba na 50 Kč.

Ghetttem bylo uzavřené městečko Velké

pevnosti. Židé zde měli oproti jiným koncentračním táborům „jakoby“ komfort: vlastní kulturu, kino i samosprávu... Terezín kromě decimační a tranzitní funkce plnil totiž i funkci propagandistickou. Stal se z něj ukázkový koncentrák pro nezávislou inspekci Švýcarského červeného kříže, o které nacisté věděli dva roky předem.

Na protějším (pravém) břehu Ohře je Malá pevnost, která byla od začátku války věznicí gestapa, kam byli nejprve zavíráni kriminálníci a později sem nacisté zavírali každého, kdo jim nebyl vhod. Jako trestnice sloužila Malá pevnost už od 19. století a svůj trest si tu odpykával i sarajevský atentátník Gabrielo Princip.

Vydaly jsme se směrem k **Malé pevnosti**.

Už z dálky nás vítal neradostný pohled na Národní hřbitov Terezín. Zde bylo 16.9. 1946 pohřbeno 601 obětí nacismu, exhumovaných z masových hrobů v Malé pevnosti. V průběhu dalších let až do roku 1958 sem byly dováženy ostatky dalších obětí z Litoměřic a Lovosic. Dnes je tu nespočet hrobů, nad nimiž se majestátně tyčí Kříž a Davidova hvězda.

Naplněné smutkem jsem došly až k hlavní bráně, kde jsme si koupily dvě studentské vstupenky po 150 korunách. Psům je do pevnosti vstup zakázán. My jsme, vzhledem ke kapesní velikosti naší „obtlouštělé krysy“, měly výjimku. Denis na paní průvodkyni udělal smutné psí oči a mohl s námi za podmínky, že nevyleze z tašky. Připojily jsme se k české výpravě a hned za branou 1. dvora nám pohled na nápis ARBEIT MACHT FREI doslova vyrazil dech.

Šly jsme cestou nových vězňů. Nejprve se zaevidovat v jedné místnosti. Pak k výslechu v druhé a nakonec vyfasovat uniformu. Pak následoval nástup do cel s dřevěnými třípatrovými postelemi podél jedné zdi, na kterých se těsnilo kolem 60 vězňů. Jedna z cel byla větší - Cela smrti. Poděl

obou zdí byly čtyřposchoďové postele, na kterých se těsnalo až 600 lidí.

Každá cela byla „komfortně“ zařízena. Jeden miniaturní záchod a kamínka na zatápění s omezeným přísunem topiva. Uprostřed místnosti byl dlouhý stůl, který mnohým sloužil i jako postel. Na začátku války byly postele dokonce vybavené slaměnými matracemi. Jenže ty jen napomáhaly šíření blech a vši, a tím i tyfu, takže byly brzy odstraněny. Příkrývky byly přepych, o kterém si vězni mohli nechat leda zdát.

Místnost pro židovské vězně nás doslova šokovala. V prostoru 2 × 3 metry, kde byly za Habsburků ustájeny dva koně, spalo 50 až 60 lidí. Na ležení či sezení nebyl prostor, proto museli spát ve stoje. Navíc bylo okno v místnosti zabeďněné a jediným přístupem pro vzduch byl otvor ve zdi o velikosti cca 10 × 10 cm. Většina vězňů se nedožila rána.

Přepychové byly také sprchy. Sem každá cela na povel nastoupila. Všichni se svlékli. Šaty nacpali do kotle, ve kterém se pralo (šaty se napařily). Pak byl nástup pod sprchy. Jedna sprcha zhruba pro 5 lidí. Na 3 minuty se pustila voda. Poté si vězni vylosovali z kotle něčí mokrou uniformu, oblékli ji a vrátili se do cel. Tato procedura se opakovala zhruba jednou týdně.

Toho, kdo zlobil, zavřeli na samotku. Ty byly většinou bez oken, bez vybavení a vězňi sem bývali umisťováni nejčastěji nazí. Jako by to nestačilo, nudící se příslušníci gestapa měli ve zvyku se sem po večerech chodit bavit. Brutálním způsobem tu tak bylo umučeno mnoho lidí.

Průvodkyně nám zde ukázala ještě ošetřovnu, kde se vězňi - lékaři, pokoušeli pomoci svým přátelům. Kvůli nedostatku lékařského materiálu a neúnosným hygienickým podmínkám většinou neúspěšně. Chirurgické zákroky byly prováděny bez narkozy žiletkou či nožem.

Dále jsme si prohlédly márnici, kde byla naštosována těla obětí, a podzemní chodby, které nás vyvedly kousek od hromadného hrobu. Poté jsme prošly bránou smrti k popravisti se šibenicí.

Nakonec jsme se šly podívat na dvůr, kde bydleli příslušníci gestapa s rodinami. Vězňi zde pro své dozorce vybudovali bazén, útulné budovy s přepychovým zařízením a dokonce i kino, které funguje dodnes a návštěvníci v něm mohou shlédnout dokument o Terezíně nebo zachované části z nacistického propagandistického filmu.

Nádherný dům v parku, kde bydleli vrchní příslušníci, slouží dnes jako muzeum gestapa. Dělal se mi z toho zle.

Můj přítel říká, že vás návštěva něčeho takového jako je Terezín nebo Birkenau (Osvětim) nějak změní. Nevím, jak moc změnila návštěva Terezína mě, jediné co vím, je to, že dřív a mně jména jako Terezín a Osvětim vzbuzovala určitým způsobem úctu, ale byla mi cizí. Dnes se mi jen při jejich vyslovení derou do očí slzy a nechápu, jak někdo může tvrdit, že to vše je jen výmysl. Babičce mé spolubydlící Němci po válce dokonce nabízel peníze za podpis dokumentu, že v Terezíně byla z vlastní vůle, aby si přivydělala. Samozřejmě, že nepodepsala.

Terezín by měl podle mého navštívit každý z nás. ■

Na malé scéně ND, v Divadle Kolowrat, dávají hru o pochybách dvou učitelek na katolické škole v Bronxu v roce 1964. Snaží se kněz, který tam učí tělocvik a slouží mše, svádět jejich prvního černošského žáka?

Pochyby (The Doubt) napsal před třemi lety současný americký dramatik J. P. Shanley mimo jiné jako reakci na vlnu senzačních odhalení. Každý desátý katolický kněz je pedofil! Tohle si mohli myslet Američané, kteří sledovali církevní aféry na začátku nového tisíciletí. Tehdy praskl léta tutlaný vřed, a i u nás v Čechách byli souzeni dva kněží.

Pochyby ale před jednoznačným ukazováním prstem spíš varují. Na začátku vám sice může být jasné schéma: mladá, naivní, hodná sestra James – stárnoucí, přísná, podezřívavá sestra Aloysius, ředitelka ústavu – sympatický, chytrý, přátelský otec Flynn; přímočaře rozehraná situace ale nic neujasňuje.

Ve hře není ani náznakem řečeno, zda kněz opravdu Davida Mullera sváděl, nebo jen chránil jakožto prvního černého kluka, a všechny postavy jsou divákovi ukázány ve chvílích hrajících pro i proti jejich verzi. Navíc paní Mullerová, v níž Eva Salzmannová dokonale ztvárnila černošství pouhým uvázáním šátku na hlavu, velkými blyštivými náušnicemi a celkovým držením těla, naznačuje, že její syn má stejně radši chlapce. Jisté zůstává jen to, jak nesnadno je soudit a potažmo jednat. Otázky pochybností ale míří i k víře obecně – kde je hranice mezi slepým lpěním na jistotách, na stálém řádu, a kde je to právě *spolehnutí se, že jdu správným směrem, i když zrovna hvězdy, které by mě mohly vést, zakryl mrak?*

**Chybí Vám
recenze
z mimo-
pražských
divadel?
Pošlete!**

TAJEMSTVÍ POSLEDNÍ VEČEŘE

Bára Lažanská

KNIHA

Píše se rok 1497 do Říma, právě dorazila série anonymních varování před kacířem a významným malířem Leonardem Da Vinci a tajemnou sektou, která má údajně ohrozit katolickou církev.. Dílo, které má být dokončeno v klášteře Delle Crazie, nedaleko Milána, je údajně prošípováno tajnými šiframi a vzkazy členům oné sekty.

Vše je nutné prošetřit a Da Vinciho pokud možno zneškodnit. Tímto úkolem je pověřen Fra Agustín Leyre, člen dominikánského řádu, inkvizitor a vyhlášený odborník v dešifrování tajných vzkazů.

Po příjezdu do Milána se věc stále více zamotává. Kdo stojí za serií vražd mnichů v klášteře? Mají tyto vraždy snad něco společného s vraždami poutníků přicházejících do františkánského kláštera, aby se obdivovali Maestá, dalšímu z mistrovských děl Leonarda Da Vinci? Co je zač tajemná sekta a co s tím má společného? Fra Agustín Leyre se v tom stále více ztrácí, tajemné linie jsou stále zamotanější. A co znamená heslo opakující se na konci každého anonymu? Je Leonardo opravdu kacíř? Knižku *Tajemství Poslední večeře* bych doporučila každému, kdo má rád tajemství, šifry, ale i knihu oslavující mistrovské dílo tak dokonale, že ho před sebou vidíte v živých barvách. Je to kniha, která ukazuje, že za tím, co se na první pohled zdá být dobrem, jim nemusí být na ten další. Že né všechno zlo je zlem. I špatný „kacíř“ je někdy více křesťanem než „dobrý“ inkvizitor.

Některé možná napadne, že je to jen další kniha alá DaVinci Code, ale tak to není. Tyto knihy mají pár společných rysů (šifry, církev, Leonarda), ale jinak mi *Večeře* spíše žánrově připomínala román *Jméno růže*.

Javier Sierra:
*Tajemství
Poslední
večeře.*
Knižní klub,
2006.

Pod poněkud samoučelným názvem a obálkou mladíka s andělským výrazem ve tváři vyvstává jedinečná publikace pomocného pastora v Oregonu Joshuy Harrise. Napsal ji v jednadvaceti letech, v době svého zrání, díky čemuž se mu daří přiblížit myšlení dnešních mladých lidí. Autor v ní odpovídá na otázky týkající se opravdové lásky, nezávazného chození, zamilovanosti, přátelství, svobody, čistoty, manželství a života před tváří Boží, s otevřeností, upřímností a odvahou. Přes předmluvu Rebeccy St. James jsem se dostal do světa plného dobrých rad, kde je hledání Boha denním chlebem. Kniha je rozdělena do čtyř částí. První se týká chození, kde autor upozorňuje na nešvary spojené s nezávazností a varuje před nezdravou intimitou; nabádá k odpovědnému životu ve svobodě podle Boží vůle. Druhá část se zabývá láskou, netrpělivostí s ní spojovanou a darem svobody. Pomohl mi v ní vymezit osobní čistotu tak, abych se sám za sebe nemusel stydět. Ve třetí části jsem poznal nový životní styl, tedy jak jít, aby se můj život líbil Bohu a čtvrtá se věnuje již samotnému manželství spojenému s tím, kam jít. Odkrývá problémy manželského svazku a nezapomíná ani na základy milostného vztahu. Velmi mě zaujal nový pohled na svět viděný z perspektivy zkušenosti a hlavně příkladů ze života ilustrujících problematiku vztahů mezi mužem a ženou. Knižku doporučuji přečíst zejména tehdy, když s nikým nechodíte a dost vám to vadí. Publikace vám nabídně útěchu a povzbudí k trpělivosti v duchu „kdo si počká, ten se dočká“. Od Joshuy Harrise vyšlo i pokračování s názvem Ani ň a podtitulem „jak chránit své srdce před smyslností“ a On a ona.

Harris Joshua:
S nikým
nechodím
a nejsem
cvok. Samuel,
Biblická
práce pro
děti. 2003

SMS RECENZE

Poslední
Urban, Mrtvy holky, soubor povídek o vztazích muže a ženy, dechberoucí vyprávění, trochu hororu, erotiky, detektivky. Brilantní jazyk.

Harry Potter a Fénixův řád, nejlepší ze všech Potterovských filmů. Tvůrcům filmu se povedlo jej zpracovat tak, že se líbil i kamarádce, která Potterům moc nefandí. Doporučuji. Dana

the Bourne Ultimatum, Závěrečný díl akční trilogie doporučuji hlavně těm, kteří jsou fanušky Bourne. Jinak by člověku asi hodně utekla pointa. Bourne najde místo kam patří. Dozvídáme jak to vše začalo, ale některé otázky i po skončení filmu zůstávají nezodpovězené. Jinak je film až přeplněný táhlými akčními scénami, které chvílemi i nudí.

Krásným a vydřeným výkonem je Slavia Praha v lize mistrů, když v předkole vyřadila slavný Ajax Amsterdam. Od 19. září začíná její historické působení v této velkolepé soutěži prvním zápasem na domácí půdě. Určitě se tam jděte podívat a podpořit Slavii, at jste její fanoušci či ne čeká vás nádherný fotbalový zážitek. SPORTU ZDAR.

Vaše SMS recenze na filmy, knihy, muziku a jiné můžete zasílat na tel. číslo 724321575

O PETROVĚ TCHÝNI

Pavel Prejda

OBRÁZY
ZE ŽIVOTA
JEŽÍŠE

A tenhle fór znáte? Prý, proč Petr zapřel Krista? No přece proto, že mu jeho Pán uzdravil tchýni!

Ale teď vážně! On ten nenápadný a docela kratičká příběh (Mk 1,29-31) v sobě skrývá určité kouzlo.

Petrova tchýně leží doma v horečce. Je obrazem lidské ne-moci a bez-moci. Nemoc je připomínkou její (naši) křehkosti, ba dokonce smrtelnosti. Sama se z lůžka nezvedne. Je spalována žárem, který ji sužuje a vysává z ní život. A tu do místnosti vstoupí On. Jeho záchranná akce je popsána třemi slovesy: Přistoupil, vzal ji

za ruku, pozvedl ji. Takový je Kristus. Přistupuje k bezmocnému člověku, který leží v horečce na zemi a sám si nepomůže. Sklání se nad námi a jako starostlivý Otec nás bere za ruku. A vzápětí nás pozvedá (doslova křísí) k novému životu. Kristus nemohoucího člověka staví opět na nohy. A co bylo dál? Horečka, vyslaná smrtí, zmizela. Ona vstala a obsluhovala je. Sloužila jim. Darovaný život vyplňuje službou. Kristu a lidem. Čas, který jí byl dán, využívá tím nejlepším možným způsobem. ■

EXOTI V TISU

Ráchel Tomešová

ZPRÁVA

10.-19. srpna 2007 se v Tisu konal kurz pro mládež Královéhradeckého seniorátu. Pobyt nesl název „Exoti v Bibli aneb O jinakosti“, účastníci se seznámili s některými biblickými exoty, přemýšlelo se o jinakosti. Mluvílo se také o tom, proč je dobré být někdy exotem.

Ať jste větší či menší exoti, tohle vás bude určitě zajímat. Co byste řekli tomu, každý den se seznámit s jedním biblickým exotem? Abraham, Jonáš, David, Jákob, Mojžíš a mnozí jiní nás doprovázeli po celý kurz. Pomalu jsme začínali chápat, proč jsou zrovna oni ti správní exoti a zakoušeli jejich dobrodružství na vlastní kůži.

Budíček ve tři hodiny ráno nebyl zrovna příjemný, ale když se musí do Egypta, tak se musí do Egypta. Přebrodit Rudé moře, přenocovat pod širým nebem, zažít všech deset egyptských ran. Jako Gedeon jsme se bránili proti nemilosrdným nepřátelům. Vyslechli jsme všechny svědky a pravomocně rozsoudili spor Jákoba a Ezaua.

Slavit Vánoce v srpnu - pro exoty žádný pro-

blém. Vánoční bohoslužby, stromček, dárky, tanec (zvlášť když kluci tvořili čtyřprocentní menšinu).

Setkání s Drákulou v tmavém sklepe bylo pro slabší povahy nervydrásající, ale všichni přežili, taktéž i Tiskou házenou a fotbal. Z ryb, které jsme si sami ukuchtili, se nikdo neotrávil. Taky už víme, co dělat, když se ocitneme v zaseklém výťahu s rodičí ženou.

Ani o hudbu nebyla nouze. Kromě svítákových hitů jsme zpívali i jiné songy, anglicky, trojhlasně, s kytarou i bez kytary. Oblíbené bicí přežilo křest ohněm, a to doslova.

Ve volných chvílích se nenápadně „prodávaly drogy“, „Bang!“ znělo ze všech stran a kdo měl štěstí, stačil uhnout.

Poslední bitvu mokří proti suchým vyhráli (fakt překvapivě) mokří, neboť v tiském potoku je místa pro všechny.

Rozloučení bylo vskutku dojemné. Nikomu se nechtělo opouštět Tis a partu exotů, kteří se nebojí plout proti proudu.

Ať žijí exoti ! ■

Pod heslem „ Jako já jsem miloval vás, tak se vy milujte navzájem“ proběhlo v Táboře celostátní setkání katolické mládeže. Během sedmidenního setkání (13. – 19. 8 .2007) téměř šest tisíc doslova „zaplavilo město“.

Společným setkáním všech účastníků byl středeční Benefiční koncert pro Haiti, na kterém vystoupila Rebecca St. James a Richard Čanaky, a sobotní závěrečná slavnostní vigilie. Vítězek koncertu činil téměř 350.000,- Kč.

Ministr Cyril Svoboda (KDU-ČSL) přišel s návrhem, aby každý katolík odváděl jedno procento ze svého měsíčního platu svojí farnosti. Tím by se církev oddělila od státu a nebyla na něm finančně závislá. Česká biskupská konference je proti a KDU-ČSL se od tohoto návrhu distancovala.

Na moderní komunikační prostředky vsadila rakouská katolická církev. Věřící si mohou během návštěvy papeže Benedikta XVI., která proběhne v září, zajistit zasílání papežského požehnání formou SMS. V rámci této služby mohou příjemci dostávat i papežovy fotografie, texty náboženských písní, chorály mnichů nebo zvonění z vídeňského chrámu sv. Štěpána.

Sion – tradiční podzimní setkání mládeže Poděbradského seniorátu bude tentokrát v sobotu / neděli 22. - 23. 9.

Začátek mezi šestou a sedmou. Michal Šimek, farář z Kovance nám poví o Čihoštském zázraku. V neděli po bohoslužbách odjedeme vlakem do Malešova, odkud pěší procházkou dojdeme na hrad Sion - poslední baště „snad husitů“ ...

Další informace na <http://podebradska-mladez.evangnet.cz>.

Sjezd (nejen) evangelické mládeže se tentokrát bude konat v Litomyšli od 27. do 30. září 2007. Téma bude „Mezi námi“ - budeme se všemožně zabývat komunikací. Další informace jsou na stránkách mládeže – <http://mladez.evangnet.cz> .

Ďáblovu bibli, vzácný tisk, který byl z Prahy odvezen za třicetileté války, bude od 20.9. vystavovat Národní knihovna v Praze. Kniha je fascinující svou jednotou, je považována za životní dílo jednoho mnicha. Za Starým zákonem obsahuje tzv. Penitenciář – „příručku“ pro kněze, kde je seznam hříchů a příslušné způsoby pokání.

C3 Východomoravský seniorát

Hošťálková

stáří: 1782/1831
počet farářů: 19/16
kapacita: 400
délka: 34
manuál varhan: 2

C4 Východomoravský seniorát

Vsetín

stáří: 1785/1827
počet farářů: 16/14
kapacita: 350
délka: 24
manuál varhan: 3

Nechcete zkusit práci au-pair ?

Můžete žít 6 – 12 měsíců v Německu v okolí Mnichova. Poznáte život v rodině, budete pomáhat s dětmi a v domácnosti, přitom zdokonalíte v jazykovém kurzu svoje znalosti němčiny – za ubytování, stravu a měsíční kapesné 260.

Informace a přihlášky (pro cizinky bezplatně):
Verein für Internationale Jugendarbeit - Au-pair Vermittlung
Organizace Evangelické církve-(RAL Gütezeichen)
Friedrich-Loy Str.16, 80796 München

www.au-pair.vij-muenchen.de
E-Mail: au-pair@vij-muenchen.de

Od září a října 2007 máme ještě několik milých rodin

7. ročník Ekumenického festivalu ZEBÍN

Porotní sál zámku v Jičíně 25. - 28. 10. 2007

ČTVRTEK 25.10.

15:00 Velké ticho - film Philipa Groninga o životě kartuziánů v Grande Chartreuse ve Francii
/167.min. videoprojekce bez dialogů s minimálním komentářem/
18:00 nácvik na bohoslužbu

19:00 Ekumenická bohoslužba V Porotním sále

PÁTEK 26.10.

14:00 Návštěva ekumenické kaple Máří Magdalény na Zebíně
18:00 Koncert - MUSICA DA CHIESA soubor historických nástrojů
19:30 Nácvik na večerní modlitbu

20:30 Modlitba se zpěvy z Taizé (na večerní modlitbu navazuje modlitba u kříže)

SOBOTA 27.10.

09:30 Ranní modlitba
10:30 Přednáška hebraistky Mgr. Terezie Dubinové z OS Baševi - Kabala /židovská mystika/
14:00 Mgr.Vladimír Hraba, husitský farář - Duchovní život v Církvi československé husitské /aktivní nahlédnutí do života dnešních husitů/
18:00 ThDr.Filip Susa, evangelický farář - Evangelická spiritualita dnes
19:30 Nácvik na večerní modlitbu
20:30 Modlitba se zpěvy z Taizé (večerní modlitba se slavností světla)

NEDELE 28.10.

Nedělní bohoslužby v Jičíně a okolí
Ubytování zajištěno – spacák a karimatku s sebou.
Kontakt: David Kracík 774 111 245, zebinos@volny.cz, www.zebin.ic.cz
Nedělní bohoslužby v Jičíně a okolí

BRATRSTVO

roč. 48/2007

číslo VII

Bratrstvo, evangelický časopis pro mládež.
Vydává Synodní rada Českobratrské církve evangelické. Redakční kruh řídí Filip Keller.
Grafická úprava Štěpán Bartošek, technická redakce Jitka Čechová
Adresa redakce a administrace: Jungmannova 9, 111 21 Praha 1,
e-mail: bratrstvo@evangnet.cz, tel: 224999273
Stránky na internetu: <http://bratrstvo.evangelnet.cz>
Celoroční předplatné 180,- Kč, jednotlivé číslo 18,- Kč. Vychází 10x ročně.
Tiskne Sprint servis, Praha 6. Přidělená registrační číslo MK ČR 5092.

ISSN – 1213-9351